

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în următoarea componență:

Președinte: Ursache Petru

Judecători: Toma Nadejda, Nicolaev Ghenadie,
Timofti Vladimir și Moraru Petru

judecînd, fără citarea părților recursul ordinar, declarat de inculpatul Constantinov Constantin, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ceadîr-Lunga din 30 mai 2013 și deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 22 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Constantinov Constantin Vasile,
născut la 02.03.1984, originar și
domiciliat în or. Ceadîr-Lunga, str. C.
Marks, 30.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 02.03.2010 - 30.05.2013;

Instanța de apel: 25.06.2013 - 27.11.2014;

02.07.2015 - 22.12.2015;

Instanța de recurs: 01.04.2015 - 19.05.2015;

13.04.2016 - 13.09.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Ceadîr-Lunga din 30 mai 2013, Constantinov Constantin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 335 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere la întreprinderi, instituții și organizații pe un termen de 2 ani.

Conform art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunîndu-se încasarea de la Constantinov Constantin în beneficiul SA „Uzina experimentală din Ceadîr-Lunga” a prejudiciului material în sumă de 533061 lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța a stabilit, că Constantinov Constantin, activînd în calitate de director la SA „Uzina experimentală din Ceadîr-

Lunga”, unde 85,08% din acțiuni le deținea statul, în perioada cuprinsă între 1999 - 14 martie 2007, fiind persoană cu funcție de răspundere ce gestiona organizația comercială și fiind abilitat cu drepturi și obligații în vederea exercitării atribuțiilor administrative de dispoziție și organizatorico-economice, acționând cu intenție, folosind din interes material situația de serviciu, contrar pct.1-12 din Regulamentul cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.665 din 29.11.1996, în lipsa permisiunii Departamentului privatizării și a patrimoniului UTA Găgăuzia, privind posibilitatea comercializării activelor întreprinderii, modalitatea și prețul de comercializare a acestora, a realizat în perioada 07 mai 2003 – 30 noiembrie 2004 întreprinderii SRL “Brenus-Grup”, a cărui fondator și director este, bunuri materiale și clădirea instrumentală de producere ce aparțineau SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga”, diminuându-le prețul real de comercializare, prin ce a cauzat SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga” un prejudiciu material în sumă totală de 324930 lei.

Tot el, activând în calitate de director la SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga”, unde 85,08% din acțiuni le deținea statul, fiind persoană cu funcție de răspundere ce gestiona organizația comercială și fiind abilitat cu drepturi și obligații în vederea exercitării atribuțiilor administrative de dispoziție și organizatorico-economice, acționând cu intenție unică, din interes material, folosind intenționat situația de serviciu, încalcând pct.1-12 din Regulamentul cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.665 din 29.11.1996, în lipsa permisiunii Departamentului privatizării și a patrimoniului UTA Găgăuzia, privind posibilitatea comercializării activelor întreprinderii, modalitatea și prețul de comercializare a acestora, a realizat în perioada 26 martie 2004 – 30 aprilie 2006, bunuri ce aparțineau SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga”, și anume ÎM “Orvento-Metal” - clădirea cazangeriei, un cântar de automobile RP-15, 6 rafturi pentru păstrarea metalului, 2 rafturi speciale; cet. A.Draghi - o macara și SRL “Demir-Angro” - o presă hidraulică și un utilaj de sfredelire vertical, diminuându-le prețul real de comercializare, prin ce a cauzat SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga” un prejudiciu material în sumă totală de 533061 lei.

3. Nefiind de acord cu sentința a declarat apel avocatul D.Bevza în numele inculpatului, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii incriminate.

În motivarea apelului avocatul a invocat următoarele argumente:

- instanța și-a întemeiat concluziile doar pe probele prezentate și susținute de către partea acuzării și declarațiile reprezentantului părții vătămate, I.Meșe, care la fel a procurat de la întreprindere diverse bunuri la prețul care nu corespunde realității;

- instanța a ignorat faptul că reprezentanții părții vătămate nu au prezentat acte contabile ce ar fi confirmat neajunsul bunurilor materiale, iar acțiunea civilă este întemeiată pe suma ce rezultă din actul de învinuire, lăsînd fără apreciere faptul, că la sfîrșitul anului 2006, activele întreprinderii cu care era asigurată Societatea pe Acțiuni, au constituit 1245501 lei, ceea ce convertit la o acțiune a constituit 35,6 lei și că la începutul anului 1999 întreprinderea într-adevăr era în prag de faliment, însă la sfîrșitul anului 2006, deja situația era ameliorată;

- instanța nu a luat în considerație faptul, că la numirea inculpatului în calitate de director, nu a fost întocmit un careva act de primire-predare a bunurilor, iar organul Societății pe Acțiuni asupra faptului dat nu a atras atenție, iar cînd C.Constantinov a fost concediat și a predat întreprinderea în 2007 a fost efectuată inventarierea în urma căreia nu au fost stabilite careva neajunsuri, ci dimpotrivă, un surplus pe 8 poziții;

- instanța neîntemeiat a constatat, că inculpatul a vîndut 16 active ale întreprinderii, deoarece 7 din aceste active nici nu erau la balanța întreprinderii încă din 1999, iar restul - s-au aflat la balanța întreprinderii cu valoarea reziduală de bilanț zero, deoarece erau uzate;

- instanța nu a luat în considerație faptul, că clădirea secției de producere a fost realizată în baza deciziei Comitetului executiv Găgăuzia;

- instanța a lăsat fără apreciere actul de inventarie din 29.12.2005, în care au fost enumerate 101 de active, însă între acestea nu s-au regăsit cele 16 active ce i-au fost incriminate inculpatului, acestea nu au intrat în actul de estimare a activelor, care au fost procurate de pătimiți, astfel că inculpatul nu a cauzat careva prejudiciu material, însă părțile vătămate puteau să pretindă recuperarea acestora doar în cazul în care aveau să cumpere nu activele, dar însuși întreprinderea în corespundere cu dispozițiile art. 817 Cod civil;

- instanța nu a reținut, că la caz nu au fost respectate prevederile art. 819 alin.(2) Cod civil, deoarece întreprinderea nu a încheiat contract de vînzare-cumpărare, astfel că întreprinderea nu are succesori, iar noua întreprindere cu excepția capitalului străin nu poate solicita careva bunuri sau înainta careva drepturi asupra acestor bunuri;

- instanța nu a reținut faptul că inculpatul nu a adus careva prejudicii persoanei juridice cu capital străin, din considerentul că licitația de vînzare a acțiunilor întreprinderii a avut loc la 28.07.2006 și toate bunurile materiale incluse în actul de inventariere constituiau la acel moment prețul acțiunilor cumpărate de la stat, iar la ziua de 01.01.2006, activele ce i-au fost incriminate inculpatului nu mai erau la balanța întreprinderii;

- instanța nu a ținut cont de faptul, că inculpatul nu a încălcat prevederile pct. 18.7 și 12.3 din statutul întreprinderii, fiindcă dînsul nu a încheiat vreun careva contract ori careva tranzacții reciproce în care comercializarea activelor să fi fost mai mare de 25%;

- instanța a trecut cu vederea faptul, că doar clădirea instrumentală de producere a fost fără număr de inventariere și a fost estimată la 3162 lei, dar

realizată la prețul de 83385 lei, toate bunurile au fost realizate la prețul de 137229 la suma totală a bilanțului de 3162 lei, scopul căreia fiind acumularea sumelor bănești pentru acoperirea datoriilor întreprinderii, întru achitarea salariilor angajaților întreprinderii și salariaților care s-au concediat;

- nu a fost demonstrat faptul că inculpatul ar fi încălcat careva cerințe ale Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.665 din 29.11.1996, deoarece reprezentantul Departamentului privatizării, G.Bolgar, a fost numit de către stat, iar adjunctul acestuia era președintele Adunării Generale a UTA Găgăuzia, astfel că inculpatul nu a putut acționa în detrimentul întreprinderii, dînsul a acționat cu acordul persoanelor sus numite, prin urmare, de către inculpat nu a fost realizată nici latura subiectivă, nici cea obiectivă a infracțiunii incriminate;

- instanța nu a reținut circumstanța, că părțile vătămate I.Meșe și G.Chioroglo nu pot solicita sinecostul activelor realizate, din considerentul că dînsii au devenit acționari ai întreprinderii date în urma licitației din 28.07.2006, adică după ce activele întreprinderii au fost realizate și acestea nu au fost evidențiate în actele contabile și nici în actele de evaluare a patrimoniului, mai mult, o dată cu încheierea contractului de vânzare-cumpărare ambele părți au cunoscut despre partea economică, financiară, tehnică și juridică, unde au indicat că pretenții nu au;

- incorect instanța a constatat, că prin actul de revizie din 29.12.2007, s-au depistat neajunsuri la întreprindere, prin ce acesteia i-a fost cauzat prejudiciu material, deoarece întreprinderea în acea perioadă era proprietatea pătimiților, și în actul de revizie activele întreprinderii ce i s-au incriminat inculpatului lipsesc.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 27 noiembrie 2014, a fost admis parțial apelul avocatului D.Bevza declarat în numele inculpatului C.Constantinov, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată în această parte o nouă hotărâre, prin care C.Constantinov a fost recunoscut vinovat în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 335 alin.(1¹) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 1000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere la întreprinderi, instituții și organizații pe un termen de 3 ani. În rest, sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel, în temeiul art. 415 alin.(2) Cod de procedură penală, reluînd cercetarea judecătorească, verificînd probele materiale prin citirea lor în ședința de judecată, audiind partea vătămată G.Chioroglo și inculpatul C.Constantinov a conchis că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, și just a ajuns la concluzia că inculpatul a comis infracțiunea imputată, împrejurări ce au fost constatate din totalitatea probelor acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate prin prisma art.101 Cod de procedură penală, astfel că vinovăția inculpatului C.Constantinov de săvîrșirea faptei prejudiciabile incriminate a fost dovedită pe deplin.

La fel, instanța a constatat, că sînt lipsite de temei afirmațiile avocatului, precum că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii incriminate, deoarece acestea vin în contradicție cu probele materiale administrate în prima instanță și în cadrul examinării dosarului în instanța de apel, care a examinat cauza după regulile generale pentru judecarea cauzei în prima instanță.

De asemenea, instanța de apel a constatat că argumentul apelantului, precum că inculpatul, comercializînd bunurile întreprinderii, a fost încredințat, că nu încalcă legea, deoarece a acționat cu acordul Consiliului societății și a reprezentantului statului, nu-l liberează de răspundere penală pentru faptele săvîrșite, deoarece din actele cauzei și din declarațiile acestuia se confirmă comercializarea activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderii de către inculpat, care au fost realizate în lipsa unei comisii pentru comercializarea activelor, în lipsa permisiunii Departamentului privatizării și în lipsa prețului de comercializare a activelor întreprinderii, care a fost determinat de inculpat arbitrar.

Instanța de apel a conchis că, prima instanță întemeiat a constatat faptul încălcării de către inculpat a cerințelor Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 665 din 29.11.1996, care a fost în vigoare la momentul comercializării bunurilor întreprinderii în partea organizării și efectuării procedurii de comercializare a bunurilor întreprinderii, ceea ce încă o dată demonstrează prezența în acțiunile inculpatului a componentei infracțiunii legate de folosirea intenționată a situației de serviciu.

Nefondat a considerat instanța de apel și argumentul avocatului referitor la faptul, că inculpatul a acționat în baza statutului societății și Legii privind societățile pe acțiuni, comercializînd bunurile în limita de 25% din toate bunurile întreprinderii, deoarece prin hotărîrea sus-menționată, ca un act normativ special, a fost stabilită procedura de comercializare a unor astfel de bunuri, care nu a fost respectată de inculpat, din care motiv trimiterea la acte cu caracter normativ sau specializat, nu poate servi temei de a-l libera pe inculpat de răspundere penală.

Instanța de apel a respins și afirmația apelantului, precum că acțiunea civilă înaintată în cadrul procesului penal este una netemeinică, fiindcă activele întreprinderii ce au fost comercializate de către inculpat a avut loc pînă I.Meșe și G.Chioroglo au obținut activele statului în societatea pe acțiuni, deoarece acțiunea civilă a fost înaintată în temeiul art. 221 Cod de procedură penală, fiind înmînată părții apărării, care nu a înaintat careva pretenții, iar argumentele acțiunii sînt examinate din punct de vedere al materialelor și probelor procesului penal, în limitele cărora a fost înaintată.

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia, că partea apărării nu a adus careva probe și nu a prezentat documente noi, care nu ar fi fost examinate de prima instanță, și care ar fi negat argumentele părții acuzării.

Totodată, instanța de apel a conchis, că apelul avocatului urmează a fi admis parțial, în partea stabilirii pedepsei, din considerentul că, la momentul examinării

apelului, potrivit modificărilor operate prin Legea nr.326 din 23.12.2013, în vigoare din 25.02.2014, lit. b) alin.(3) art.335 Cod penal a fost abrogat și prin aceeași Lege a fost introdus art. 335 alin.(1¹) Cod penal, sancțiunea căruia prevede o pedeapsă mai blîndă, sub formă de amendă în mărime de la 1000 la 2000 unități convenționale sau închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani. Astfel, ținînd cont de prevederile art.10 alin.(1) Cod penal, instanța a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului C.Constantinov urmează a fi reîncadrate din prevederile art. 335 alin.(3) lit. b) în cele ale art.335 alin.(1¹) Cod penal.

Referitor la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel, reținînd persoana acestuia, caracteristica lui pozitivă, lipsa antecedentelor penale, precum și lipsa circumstanțelor atenuante, agravante și excepționale, a considerat posibilă corectarea și reeducarea acestuia fără a fi izolat de societate, prin aplicarea unei pedepse sub formă de amendă.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, invocînd prevederile art. 427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, avocatul D.Bevza a declarat în numele inculpatului recurs ordinar, solicitînd casarea deciziei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea recursului avocatul a indicat următoarele argumente:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, din care motiv pripit a ajuns la concluzia că vina inculpatului a fost dovedită;

- instanța nu a dat o apreciere obiectivă tuturor probelor administrate la justa lor valoare în coroborare una cu alta, și anume a tuturor actelor scrise, la care doar a făcut trimitere, fără a le da o careva apreciere;

- instanța de apel a lăsat fără apreciere și faptul că inculpatul, realizînd bunurile materiale, a acționat în baza contractului încheiat cu întreprinderea și în baza Legii privind societățile pe acțiuni, bunuri care de facto nu se aflau la balanța întreprinderii din motivul uzurii fizice, astfel că la caz nu merge vorba de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderii, dar despre bunuri care deja nu puteau fi folosite din cauza uzurii;

- instanța de apel incorect a considerat că acțiunea civilă a părților vătămate este una temeinică, deoarece la caz nu au fost depistate neajunsuri, iar părțile vătămate care au procurat acțiunile întreprinderii, pot pretinde doar la acele bunuri care au fost enumerate în declarație și contractul de vânzare-cumpărare a acțiunilor societății pe acțiuni și activele întreprinderii nu figurau în actele cu privire la prețul acțiunilor cumpărate, din care motiv acționarilor nu li s-a cauzat un careva prejudiciu material;

- instanța nu s-a expus asupra argumentului că actul de revizie din 29.12.2007, nu poate fi luat ca probă ce ar fi demonstrat vina inculpatului, fiindcă în acest act nu au fost incluse bunurile care se incriminează inculpatului;

- incorect instanța a redactat declarațiile inculpatului referitor la faptul că dînsul nu a negat comercializarea activelor neutilizate în procesul tehnologic al

întreprinderii, deoarece acesta, de fapt, a declarat că a realizat nu activele, dar utilajele care nu mai erau la balanța întreprinderii, avînd valoarea reziduală estimativă zero;

- instanța a lăsat fără apreciere faptul, că la momentul înaintării învinuirii, Regulamentul cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.665 din 29.11.1996, a fost abrogat;

- nu s-a expus instanța, dacă în acțiunile inculpatului există ori nu latura obiectivă a infracțiunii, dacă fapta a fost comisă intenționat din interes material și care a fost motivul comiterii infracțiunii;

- incorect atît prima instanță, cît și instanța de apel au constatat că inculpatul a cauzat SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga” un prejudiciu material în sumă totală de 533061 lei, deoarece clădirea instrumentală de producere a fost supusă comercializării în baza deciziei Comitetului Executiv al Gaguziei, la care inculpatul nu a avut nici o atribuție, astfel că suma de 208131 lei - costul clădirii, urmează a fi exclusă din învinuirea inculpatului, în rest invocînd repetat aceleași motive ca și în apelul declarat.

7. Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 19 mai 2015 a fost admis recursul ordinar declarat de avocatul Bevza Dumitru în numele inculpatului Constantinov Constantin, a fost casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 27 noiembrie 2014, în cauza penală în privința lui Constantinov Constantin și trimisă cauza la rejudecare în ordine de apel la Curtea de Apel Cahul.

8. În motivarea soluției adoptate instanța de recurs, a reținut că instanța de apel judecînd cauza nu a respectat întocmai prevederile art. 414, art. 417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, care sînt obligatorii. Instanța de apel a admis erori procesuale, care nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs ordinar.

Potrivit apelului declarat de avocat, unul din argumentele invocate este neaprecierea justă a probelor administrate pe caz de către instanța de fond și nepronunțarea asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Cu referire la decizia supusă recursului, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel, la demersul avocatului a reluat cercetarea judecătorească potrivit modului stabilit pentru prima instanță, dispunînd audierea nemijlocită în ședința instanței de apel a inculpatului, a reprezentantului părții vătămate G.Chioroglo, a cercetat șirul de probe administrate în cauză, însă fără a reda în decizie conținutul declarațiilor inculpatului, reprezentantului părții vătămate și a probelor scrise, acestea fiind doar enumerate, ceea ce denotă că instanța nu a cercetat și verificat minuțios și obiectiv fiecare probă separat sub toate aspectele, prin prisma pertinentei, concludenței, iar în ansamblul - din punct de vedere al coroborării lor, ceea ce contravine prevederilor art. 414 Cod de procedură penală (f. d. 75, 111-114 Vol. V).

Instanța de recurs a reținut că potrivit prevederilor art. 100 alin. (4) și art. 101 alin.(1)-(4) Cod de procedură penală, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii

datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a acestora, care poate avea loc doar prin aplicarea procedeele probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sînt supuse verificării atît datele de fapt, cît și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atît prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cît și printr-o analiză logică a conținutului fiecărei probe, a coroborării lor.

Instanța de recurs a menționat, că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, cît și de părțile din proces, se finalizează prin soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Astfel, instanța de recurs a conchis, că prevederile legii procesual penale sus-menționate nu au fost respectate întocmai la judecarea apelului.

De asemenea, instanța de recurs a constatat, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor și probelor invocate în apel de către avocat, care, în opinia acestuia, confirmă nevinovăția inculpatului în cele incriminate și cărora instanța nu le-a dat o apreciere justă, enumerînd unele argumente printre care:

- incorect inculpatului i s-a incriminat cauzarea prejudiciului material SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga” în sumă totală de 533061 lei, pe cînd din învinuire urma a fi exclusă suma de 208131 lei, costul clădirii instrumentale de producere, care a fost supusă comercializării în baza deciziei Comitetului Executiv a Găgăuziei, dar nu de către inculpat;

- inculpatul a fost în drept de a comercializa activele întreprinderii, deoarece reieșind din pct.10 al Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderii, acestea, neutilizate în procesul tehnologic, puteau fi comercializate tuturor solicitanților contra mijloacelor bănești, prin negocieri directe;

- că actul de revizie din 29.12.2007 nu constituie o probă, prin care s-ar fi dovedit vina inculpatului, deoarece în acest act nu se regăsesc activele întreprinderii ce i se încriminează inculpatului și revizia a fost efectuată cînd deja întreprinderea era proprietatea pătimitilor.

Instanța de recurs a statuat că, motivele din apel trebuie examinate printr-o analiză obiectivă, completă și sub toate aspectele de fapt și de drept, confruntîndu-le cu întreg materialul probator al cauzei. Motivele apelului expuse de apelant, de fapt, constituie fondul apelului și neexpunerea asupra acestora reprezintă neexaminarea fondului apelului de către instanța de apel.

Instanța de recurs a menționat, că nepronunțîndu-se asupra motivelor invocate de apelant, instanța de apel s-a limitat la niște concluzii de ordin general, precum că argumentele avocatului aduse în cererea de apel sînt neîntemeiate, fiind contradictorii circumstanțelor și împrejurărilor de fapt stabilite de către prima instanță, și nu demonstrează nevinovăția lui C.Constantinov în săvîrșirea

infracțiunii imputate, fără a stabili temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat de avocat.

Instanța de recurs a reținut că potrivit descriptivului deciziei, instanța de apel, reținând modificările operate în Codul penal și prevederile art. 10 Cod penal, *a conchis că acțiunile inculpatului urmează a fi reîncadrate din prevederile art.335 alin.(3) lit.b) în cele ale art.335 alin.(1¹) Cod penal*. Totodată, reieșind din dispozitivul deciziei, rezultă că instanța de apel a admis parțial apelul avocatului D.Bevza, a casat sentința în partea *stabilirii pedepsei*, pronunțând în această parte o nouă hotărâre, prin care C.Constantinov *a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.335 alin.(1¹) Cod penal*, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 1000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere la întreprinderi, instituții și organizații pe un termen de 3 ani. În rest, sentința a fost menținută.

Astfel, instanța de recurs a constatat că motivarea soluției contrazice dispozitivul deciziei, nefiind respectate prevederile art. 389, 394 Cod de procedură penală privind alcătuirea părții descriptive și dispozitive a hotărârii. La fel, instanța de apel a înrăutățit situația inculpatului în propriul apel, în partea ce ține de stabilirea pedepsei complementare - privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere la întreprinderi, instituții și organizații de la 2 ani stabiliți de prima instanță, la 3 ani.

În concluzie, instanța de recurs a statuat, că instanța de apel nu a soluționat cauza în conformitate cu prevederile legale, adică nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel de către avocat, hotărârea contestată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției contrazice dispozitivul deciziei, eroare de drept cuprinsă de art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, *ceea ce duce la casarea* deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei, deoarece eroarea dată nu poate fi corectată de instanța de recurs.

Totodată, instanța de recurs a constatat, că deoarece în Curtea de Apel Comrat activează completul de judecată în componența judecătorilor A.Curdov, E.Dimina și A.Bostan, dintre care primii doi au participat la examinarea cauzei și s-au expus asupra fondului, ceea ce, conform art.33 Cod de procedură penală, face imposibilă participarea lor la rejudecarea cauzei în ordine de apel, iar constituirea unui nou complet de judecători la această instanță este imposibilă din lipsă de judecători, s-a dispus rejudecarea cauzei în Curtea de Apel Cahul.

9. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 22 decembrie 2015, a fost admis apelul avocatului D.Bevza declarat în numele inculpatului C.Constantinov, a fost casată sentința în latura penală, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Constantinov Constantin a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 335 alin.(1¹) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 1000 (una mie) unități convenționale, echivalentul a 20000 (douăzeci mii) lei, cu privarea de dreptul de a deține funcții administrative de dispoziție în cadrul întreprinderilor de stat și societăților comerciale cu capital

social de stat, pe un termen de 2 (doi) ani, în rest sentința Judecătorei Ceadâr-Lunga din 30 mai 2013, a fost menținută.

10. În motivarea soluției adoptate instanța de apel, a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și întemeiat a ajuns la concluzia că Constantinov Constantin a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 335 alin. (3), lit. b) Cod penal, care era în vigoare la data emiterii sentinței.

Astfel, instanța de apel a conchis, că acțiunile lui Constantinov Constantin au fost îndreptate spre săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (3), lit. b) Cod penal, care era în vigoare la data emiterii sentinței, data de 30 mai 2013, și anume, "folosirea intenționată de către o persoană care gestionează o organizație comercială, a situației de serviciu în interes material, care a avut consecințe grave, sub formă de cauzarea daunei în proporții deosebit de mari, drepturilor și intereselor ocrotite de lege persoanei fizice sau juridice.

Instanța de apel a statuat că aceste împrejurări au fost constatate de totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Probe noi la examinarea cauzei în instanța de apel nu au fost administrate, dar, dat fiind faptul că apelantul nu recunoaște vina, solicitând emiterea unei hotărâri de achitare și pentru a asigura principiul contradictorialității, reglementat de art. 24 Cod de procedură penală, la solicitarea procurorului au fost cercetate suplimentar probele administrate în instanța de fond.

Analizând situația de fapt și de drept stabilită în cauză, în cadrul cercetării judecătorești, prin probele administrate în instanța de fond și cercetate suplimentar în instanța de apel, a considerat, că din cumulul de probe anexate la materialele dosarului, care perfect coroborează, s-a constatat, că anume Constantinov Constantin prin acțiunile sale a adus prejudiciu material SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga”, prin faptul comercializării bunurilor fără respectarea prevederilor Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 665 din 29.11.1996, în lipsa permisiunii Departamentului privatizării și a patrimoniului UTA Găgăuzia, privind posibilitatea comercializării activelor întreprinderii, modalitatea și prețul de comercializare a acestora.

A conchis instanța de apel că aceste împrejurări au fost constatate de totalitatea de probe acumulate în prezenta cauza penală și care corect trebuie apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere a pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere a coroborării lor.

Instanța de apel a reținut că în baza principiului contradictorialității în procesul penal principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența CtEDO, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, deoarece potrivit legislației funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. CtEDO, în hotărârea *Capean vs. Belgia* din 13.01.2005, a constatat, că în domeniul penal problema administrării probelor trebuie să fie

abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

La caz, instanța de apel a menționat, că procurorul a motivat soluția privind vinovăția inculpatului Constantinov C. de săvârșirea infracțiunii incriminate în baza art. 335 Cod penal prin declarațiile reprezentanților părții vătămate, martorilor, audiați în cadrul urmăririi penale și în instanța de fond, prin notificările anexate la materialele dosarului, rapoartele financiare ale întreprinderii, raportul de expertiză, argumentând că aceste probe au un caracter acuzatoriu.

Ignorarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și art. 26 din Codul de procedură penală lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

A indicat instanța de apel că din materialele dosarului se desprinde că la baza hotărîrii judecătorești au fost puse doar acele probe care au fost cercetate în modul stabilit în cadrul ședinței de judecată, cu respectarea normelor procesual-penale, inclusiv a prevederilor art. 369 și 370 Cod de procedură penală, cărora li s-a dat apreciere conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de prevederile legale.

Instanța de apel a reținut, că în perioada 17 decembrie 1999 - 14 martie 2004 Constantinov C. a activat în calitate de director al SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga”, fapt confirmat prin procesele-verbale de audiere a martorilor anexate la materialele dosarului, declarațiile inculpatului, caracteristica pe numele inculpatului, din care reiese că el a început activitatea sa în funcție de director din 17 decembrie 1999 (Vol. I, f.d.200).

Din materialele dosarului rezultă că Constantinov C. administra SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga”, întreprinderea obținând venit numai din activitatea sa, iar 85,08% din acțiunile acesteia aparțineau statului, fapt confirmat prin notificarea nr. 383 din 23.07.2003 prezentată de șeful Departamentului de Privatizare și Proprietate de stat UTA Găgăuzia (Vol. I, f-d.156), iar Constantinov C. avea împuterniciri cu caracter administrativ, de dispoziție și organizatorico-economic.

Astfel, instanța de apel a constatat, că inculpatul este subiect al infracțiunii incriminate, deoarece potrivit prevederilor art. 124 Cod penal, "prin persoană care gestionează o organizație comercială, obștească sau altă organizație nestatală se înțelege persoana căreia, în organizația indicată sau într-o subdiviziune a acesteia, i se acordă, permanent sau provizoriu, prin numire, alegere sau în virtutea unei însărcinări, anumite drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor sau acțiunilor administrative de dispoziție ori organizatorico-economice".

Instanța de apel a menționat, că inculpatului Constantinov C. i-a fost incriminată comercializarea ilegală a bunurilor SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga” a cărei conducător era acesta către SRL „Brenus-Grup”, a cărei fondatori sunt inculpatul Constantinov C. și Golban R.

În acest sens instanța de apel a subliniat, că acest fapt a fost confirmat în ședința instanței de apel de către însuși Constantinov C., fiind probat și prin informația nr. 43-22/729 din 13.07.2007 prezentată de Inspectoratul Fiscal de Stat pe UTA Găgăuzia Oficiul Fiscal Ciadâr-Lunga (Vol. I, f.d.151).

Astfel, instanța de apel a constatat că inculpatul Constantinov C. și-a comercializat sie însuși strungul vertical de găurit, macara - bară, strungul vertical de frezat 6P 11, strungul 7 E 35, strungul de îndoit țevi, foarfece - ghilotină, o presă cu manivelă 63 TMPU, role mecanice, clădirea secției de scule, fapt demonstrat prin copiile facturilor fiscale seria BN nr. 0135513 din 30.11.2004, seria CD nr. 0275800 din 28.10.2004, seria BD nr. 0617901 din 07.05.2003 (Vol. II, f.d.52, 55).

De asemenea instanța de apel a menționat, că nu poate fi reținut argumentul apelantului că în cauza examinată nu a fost stabilită valoarea prejudiciului material, deoarece în acest sens de către acuzare a fost prezentat raportul de expertiză efectuat în cadrul urmăririi penale (Vol. I, f.d.208-219), potrivit căruia prejudiciul material a fost stabilit prin compararea prețului bunurilor vândute și valoarea lor de piață.

Instanța de apel a constatat, că prejudiciul a fost cauzat prin acțiunile ilegale ale lui Constantinov C. de înstrăinare a bunurilor întreprinderii, deoarece la momentul comercializării bunurilor era în vigoare Regulamentul cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 665 din 29.11.1996.

Potrivit pct. 2 al Regulamentului menționat, "prevederile prezentului Regulament se extind asupra întreprinderilor de stat, instituțiilor bugetare, societăților economice în care statul deține peste 50 la sută din capitalul statutar (societăți pe acțiuni, societăți cu răspundere limitată, alte societăți), denumite în continuare - întreprinderi (cu excepția întreprinderilor de arendă și bunurilor arendate). Agenții economici privați pot aplica prevederile prezentului Regulament la decizia organelor lor de conducere".

Astfel, instanța de apel a conchis, că prevederile Regulamentului indicat urmau a fi respectate la înstrăinarea bunurilor SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga”, deoarece 85,08% din acțiuni îi aparțineau statului. Cu toate acestea Constantinov C. a comercializat bunurile indicate în rechizitoriu unipersonal, fără autorizarea legală a tranzacțiilor, acest fapt fiind recunoscut în ședința instanței de apel de către inculpat, care a menționat, că *prețul a fost stabilit prin studiul lui personal al valorii de piață a bunului*, deși el nu dispunea de dreptul de a estima de sine stătător activele și pasivele întreprinderii, în acest sens fiind relevante prevederile Regulamentului menționat.

Conform pct. 3 al Regulamentului nominalizat "pot fi comercializate: clădiri, edificii, dispozitive de transmisie, mașini și utilaj, tehnică de calcul, aparataj de tot tipul, mijloace de transport, animale de lucru și productive, construcții nefinalizate, alte mijloace fixe, denumite în continuare – active.

În pct. 3-6 al Regulamentului indicat, se menționează care bunuri sunt pasibile comercializării, precum și modul de determinare a bunurilor pasibile

comercializării. Determinarea activelor impasibile comercializării pentru fiecare întreprindere în parte ține de competența ministerelor și departamentelor ramurale, autorităților administrației publice locale, organelor de conducere ale agenților economici, denumite în continuare - autoritățile centrale de specialitate. Iar, criteriile de determinare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, potrivit prezentului regulament sînt, neutilizarea de lungă durată a activelor în procesul tehnologic sau conform destinației lor directe de producție; folosirea nerentabilă a activelor în legătură cu modificarea condițiilor de exploatare; lipsa de lungă durată a volumelor de comenzi și producere pentru unele unități de active; surplusul activelor și deficitul locurilor de muncă și de personal pentru deservirea lor. Pentru determinarea activelor neutilizate în procesul tehnologic, prin ordinul managerului (conducătorului) întreprinderii se instituie Comisia pentru comercializarea activelor, din 5-7 persoane.

Totodată, instanța de apel a statuat că din materialele dosarului rezultă că Constantinov C. a ignorat prevederile Regulamentului menționat.

Instanța de apel a subliniat, că potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) al Legii contabilității nr. 113-XVI din 27.04.2007, "răspunderea pentru ținerea contabilității și raportarea financiară revine: a) conducerii (organului executiv) - în entitatea cu răspundere limitată; b) partenerilor - în entitatea ai cărei proprietari au răspundere nelimitată; c) proprietarului - pentru întreprinzătorii individuali; d) conducătorului entității - în entitățile neprevăzute la lit. a)- c). Asemenea prevedere legală a fost menționată și în art. 31 Legii Contabilității precedentă cu nr. 426 din 04.04.1995. Potrivit legilor invocate, contabilul - șef și directorul întreprinderii semnează documentele contabile și poartă răspundere materială deplină. Deci, la numirea în funcție de director a lui Constantinov C. nu era necesar întocmirea unui act de primire - predare, așa cum aceasta nu este o condiție prevăzută de lege, conducătorul întreprinderii răspunzînd pe deplin pentru activitatea acesteia.

Instanța de apel a mai reținut, că comercializarea bunurilor indicate în rechizitoriu se confirmă prin facturile fiscale anexate la materialele dosarului. În aceste facturi fiind indicată denumirea bunului, prețul la care a fost vîndut, care coincid cu datele indicate în rechizitoriu.

De asemenea instanța de apel a indicat, că nu poate fi reținut nici argumentul că din cele 16 bunuri vîndute, 7 nu se aflau la evidența contabilă și nu i se poate imputa aceasta, menționînd că la comercializarea bunurilor întreprinderii Constantinov C. nu a respectat prevederile Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 665 din 29.11.1996.

Bunurile au fost comercializate fără a fi efectuată expertiza, fără acordul reprezentantului statului care deținea 85,08% din activele întreprinderii, fără scoaterea acestora la licitație, fără evaluarea bunurilor, toate aceste momente fiind ignorate de către conducătorul întreprinderii, care comercializa bunurile, la prețul dispus prin simpla sa apreciere, contrar prevederilor Regulamentului menționat,

care este aplicabil în cazul în care statul deține peste 50 la sută din capitalul statutar.

Mai mult ca atât, acordul Departamentului de Privatizare și Proprietate de Stat UTA Găgăuzia cu privire la comercializare a fost dat doar în cazul în care a fost vândută clădirea, dar acest acord nu era suficient pentru a considera tranzacția ca fiind înfăptuită în conformitate cu prevederile legii, deoarece nici în cazul dat n-au fost respectate cerințele Regulamentului cu privire la comercializarea activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor.

Instanța de apel a reținut, că deși apelantul invocă valoarea zero a opt dintre bunurile comercializate, acest fapt nu constituie un temei de nerespectare a Regulamentului menționat, deoarece potrivit pct. 8 din Regulament valoarea estimativă reală se stabilește de Comisie prin efectuarea expertizei, reieșind din capacitatea de funcționare, starea tehnică, gradul de completare ș.a., cerințe care au fost ignorate de către Constantinov C. Chiar și în situația, că valoarea bunurilor era zero, acest fapt nu-i oferea dreptul de a estima de sine stătător valoarea bunurilor, ci era necesar de a acționa doar în corespundere cu Regulamentul menționat.

Instanța de apel a apreciat drept neîntemeiată invocarea faptului că, la momentul când a fost eliberat Constantinov C. din funcție, la data de 13 martie 2007 a fost înfăptuită inventarierea în cadrul căreia n-au fost depistate careva neajunsuri. În acest sens, instanța de apel a indicat, că inventarierea a fost realizată în 2007, dar bunurile au fost vândute în 2003 — 2006 și nu puteau figura în lista de inventariere din 2007, deoarece erau deja vândute.

S-a mai menționat că neajunsul a fost stabilit în cadrul efectuării urmăririi penale și nu prin compararea documentelor contabile, iar comercializarea bunurilor se probează prin facturile fiscale anexate la materialele dosarului și care nu pot fi întocmite pentru bunuri ce nu sunt la bilanțul contabil. Astfel, fiind vândute bunurile întreprinderii prin estimarea realizată de sine stătător de către Constantinov C., însă fără efectuarea expertizei, fără respectarea în totalitate a Regulamentului menționat, prejudiciu i-a fost cauzat întreprinderii, și nu reprezentanților părții vătămate, cum interpretează eronat apelantul, care greșit face trimitere în cererea de apel depusă la prevederile Codului civil, deoarece speței date îi sunt aplicabile prevederile Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 665 din 29.11.1996, de care însă n-a ținut cont inculpatul.

Instanța de apel a statuat că pe lângă prevederile pct. 2-8 al Regulamentului nu au fost respectate nici cele ale pct. 10-12, menționând că în cazul dat nu au fost desfășurate licitații pentru comercializarea bunurilor, dar nici nu este anexat la materialele dosarului vre-un document emis de organul competent, prin care s-ar oferi dreptul comercializării bunurilor prin negocieri directe.

La fel, potrivit Regulamentului menționat nu poate fi reținut nici argumentul apelantului că Constantinov C. în calitate de director, în conformitate cu Statutul

întreprinderii a avut dreptul de a comercializa activele întreprinderii, valoarea cărora nu depășește 25% din valoarea activelor. Or, Statutul întreprinderii trebuie să corespundă și să se aplice potrivit legislației în vigoare, ținând cont că statul deținea 85,08% din active, astfel fiind necesar de a ține cont de prevederile Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 665 din 29.11.1996, care în cazul dat este un act special aplicabil și nu alte acte cum ar fi Statutul întreprinderii.

Instanța de apel a mai reținut, că potrivit procesului - verbal al Consiliului întreprinderii din 15.01.2004 (Vol.I, f.d. 147-148), s-a hotărât vânzarea bunurilor, indicând în acest acord de comercializare a bunurilor necesitatea realizării bunurilor în corespundere cu prevederile Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 665 din 29.11.1996. Însă, din materialele dosarului rezultă că Constantinov C. nu s-a conformat procesului - verbal al Consiliului întreprinderii, dar nici prevederilor Regulamentului indicat.

Instanța de apel a considerat neîntemeiat și argumentul că bunurile cu toate că aveau valoare mică, au fost vândute la un preț mai mare, acționându-se cu scopul de a lichida datoriile întreprinderii. Or, instanța de judecată nu examinează raționalitatea soluționării problemelor economice ale întreprinderii de către inculpat, dar pune accentul pe corespunderea acțiunilor acestuia cu prevederile legale. Mai mult ca atât, în cadrul urmăririi penale a fost efectuat raportul de expertiză (Vol. I, f. d. 208-219) în care este specificată valoarea de piață a bunurilor comercializate, raport care nu a fost contestat de partea apărării, nici la momentul când acesta le-a fost adus la cunoștință și nici când au luat cunoștință cu materialele dosarului după finisarea urmăririi penale (Vol. III, f. d. 142).

Astfel, instanța de apel a conchis că materialele dosarului denotă cu certitudine faptul, că bunurile întreprinderii au fost comercializate cu încălcarea prevederilor Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 665 din 29.11.1996, deși apelantul neagă acest fapt.

Această concluzie reiese din totalitatea probelor cercetate și verificate în cadrul examinării cauzei, și sunt confirmate prin însăși declarațiile inculpatului în ședința instanței de apel, precum că el studia piața și stabilea unipersonal valoarea bunurilor ce au fost vândute, cu toate că nu dispunea de careva document, ce i-ar fi conferit dreptul de a purcede la negocieri directe, instanțele de judecată constatând inexistența unui astfel de document, fapt prin ce se demonstrează ignorarea de către inculpat a Regulamentului. În așa mod, instanța de apel a stabilit, că încălcarea evidentă a Regulamentului dat de către inculpat a fost admisă și în partea stabilirii prețului bunurilor ce au fost comercializate, ceea ce încă o dată demonstrează abuzul de serviciu din partea inculpatului.

Instanța de apel a reținut, că în faza urmăririi penale a fost efectuată expertiza întru stabilirea prețului de piață a bunurilor ce nu se foloseau în procesul

de producție a întreprinderii și care au fost comercializate doar prin simpla apreciere a valorii de către directorul întreprinderii, raport care de altfel nici nu a fost contestat de nimeni. Astfel, prejudiciul material cauzat întreprinderii a fost constatat prin diferența între prețul de piață a bunurilor întreprinderii și prețul la care acestea au fost comercializate, dar nu prin documente contabile. Deci, aceasta demonstrează netemeinicia argumentului că la acțiunea civilă înaintată nu sunt prezentate documente contabile ce ar confirma pretențiile acțiunii. Or, în opinia instanței de apel, nici nu este necesar prezentarea acestora, deoarece prejudiciul nu a fost constatat prin careva documente contabile și însăși temeinicia acțiunii civile rezultă din dosarul penal, din probele ce sunt anexate la materialele dosarului și prin care se demonstrează vinovăția lui Constantinov C.

Instanța de apel a mai indicat, că nu pot fi reținute argumentele inculpatului *“că nu a fost cauzat prejudiciul, că el a exclus din proces bunurile neutilizate”*, atât timp cât s-a constatat că prețul bunurilor a fost stabilit în baza unei simple aprecieri a directorului, iar un raport de expertiză întru stabilirea valorii bunurilor apare abia în faza urmăririi penale și nu înainte ca bunurile să fie comercializate.

Instanța de apel a notat, că calificarea juridică a faptei inculpatului Constantinov C., operată de instanța de fond, la momentul examinării apelului nu mai corespunde criteriilor de calificare stabilite în Capitolul XII al Codului penal și în special art. 113 Cod penal așa cum prevederile art. 335 alin. (3) Cod penal, care prevedea pedeapsa cu închisoarea de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita anumite activități pe un termen de la 2 la 5 ani, nu mai sunt în vigoare. Cele menționate atrag după sine necesitatea aplicării art. 10 alin. (1) Cod penal "legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective pînă la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale".

Astfel, instanța de apel a conchis, că în corespundere cu prevederile normei citate, este necesar de a recalifica fapta săvârșită de Constantinov C. de la art. 335 alin. (3), lit. b) Cod penal în baza art. 335 alin. (1¹) Cod penal modificat în baza Legii nr. 326 din 23 decembrie 2013, în vigoare din 25 februarie 2014, deci aplicabil la data de 22 decembrie 2015. Așa cum dispoziția faptei săvârșite de către inculpat nu s-a schimbat, dar sancțiunea pentru aceste fapte este mai blîndă și îmbunătățește situația inculpatului, dat fiind faptul că pedeapsa cu închisoarea este de la 2 la 6 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani. La fel, acest articol prevede și aplicarea pedepsei sub formă de amendă de la 1 000 la 2 000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa o anumită funcție sau de a exercita o anumită activitate.

Astfel, verificînd aspectele de drept operate de instanța de fond la stabilirea și individualizarea pedepsei inculpatului Constantinov C., instanța de apel a

constatat, că este necesar de a casa sentința în latura penală și de a emite o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Instanța de apel a conchis necesitatea recalificării acțiunilor inculpatului în baza art. 335 alin. (1¹) Cod penal adică, folosirea intenționată de către o persoană care gestionează o organizație comercială, a situației de serviciu, a bunurilor organizației în interes material, în alte interese personale sau în interesul terților; direct ori indirect, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanei juridice, soldate cu urmări grave.

Instanța de apel a reținut, că instanța de fond corect s-a condus de prevederile art. 61 Cod penal, care stabilește, că pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, și just a ajuns la concluzia, că reeducarea inculpaților își va găsi efectul numai prin aplicarea sancțiunii în limitele legii. Dar, la momentul examinării apelului sunt aplicabile prevederile legii mai blânde și la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Constantinov C., instanța de apel a reținut că, Constantinov C. nu a fost anterior judecat, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, fapt confirmat prin cazierul judiciar al inculpatului (Vol. I, f.d.193), la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, ceea ce se demonstrează prin certificatele anexate la materialele dosarului (Vol I, f.d.196, 198), la locul de trai se caracterizează pozitiv (Vol. I, f.d.200), iar circumstanțe atenuante și agravante prevăzute de art. 76-77 Cod penal, nu au fost stabilite. Dar, totodată a menționat faptul, că acesta nu a reparat prejudiciul cauzat părții vătămate, fapt confirmat în ședința instanței de apel de însuși inculpat.

Reieșind din cele sus-expuse, instanța de apel a considerat, că corectarea inculpatului este posibilă și fără izolarea acestuia de societate, pedeapsă care duce la restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. Astfel, raționamentul de aplicare a pedepsei non privative de libertate are la origine persoana și comportamentul acesteia pînă la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei, față de cele comise.

Instanța de apel a reținut că, la stabilirea pedepsei inculpatului Constantinov C., executarea acesteia nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, și a considerat echitabil de a-i stabili inculpatului pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 1000 unități convenționale, echivalentul a 20000 lei, cu privarea de dreptul de a deține funcții administrative de dispoziție în cadrul întreprinderilor de stat și societăților comerciale cu capital social de stat, pe un termen de 2 ani.

Instanța de apel, cu referire la acțiunea civilă a menționat, că instanța de fond corect a examinat acțiunea civilă și a încasat din contul lui Constantinov C. în folosul SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga” prejudiciul material în mărime de 533061 lei, deoarece cererea cu privire la repararea prejudiciului material în

mărime de 533061 lei, constatat în procesul examinării infracțiunii comise de către Constantinov Constantin, a fost înaintată din numele întreprinderii SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga”, de către reprezentantul părții vătămate – Chioroglo Gheorghii (Vol. III, f.d.194-195).

Instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a stabilit cuantumul prejudiciului material cauzat de către Constantinov C. SA „Uzina experimentală din Ceadâr-Lunga” și anume, suma de 533061 lei, deoarece această sumă reiese din probele care au stat la baza învinuirii inculpatului.

11. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, inculpatul Constantinov Constantin declară recurs ordinar, solicitând casarea sentinței și deciziei cu emiterea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat.

În motivarea recursului inculpatul a indicat următoarele argumente:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel prin ce a admis o eroare gravă de fapt;

- instanța de fond și instanța de apel eronat au apreciat circumstanțele și probele din dosar;

- reprezentanții părții vătămate – Meșe I. și Chioroglo G. au procurat acțiunile statului în întreprindere și suma prejudiciului în mărime de 533061 lei nu s-a regăsit în suma costului acțiunilor procurate;

- acțiunile statului în întreprindere fiind procurate de Meșe I. și Chioroglo G. au creat-o ca proprietate privată și ultimei inculpatul nu i-a creat careva prejudicii;

- instanța de apel nu s-a expus asupra faptului că inventarierea la întreprindere a fost efectuată după ce Meșe I. și Chioroglo G. au procurat acțiunile statului în întreprinderea dată;

- bunurile care au fost vândute nu se aflau la balanța întreprinderii, deoarece nu erau funcționale motiv din care a considerat optim de a le vinde;

- nu cunoștea că acțiunile de vânzare a bunurilor este ilegală, menționând că conducerea Departamentului privatizării și a patrimoniului UTA Găgăuzia era la curent cu aceste tranzacții și nu a primit careva obiecții de la aceștia;

- nu cunoștea despre prevederile Regulamentului cu privire la modul de comercializare a activelor neutilizate în procesul tehnologic al întreprinderilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 665 din 29.11.1996, iar bunurile a început să le vîndă încă începînd cu luna mai anul 2003;

- consideră că cauza urma a fi examinată în ordine civilă;

- consideră că poate fi invocat cauzarea prejudiciului material de către stat și acționarii care au un număr mic de acțiuni, care însă careva pretenții nu au înaintat, dar nicidecum de către Meșe I. și Chioroglo G. care au devenit ulterior acționari și care achitînd pentru acțiuni o sumă de bani aceasta nu reflecta bunurile care au fost vândute;

- Meșe I. și Chioroglo G. în cauza penală dată incorect au fost declarați ca părți vătămate, deoarece nu au dreptul de a pretinde la recuperarea prejudiciului material;

- Meşe I. și Chioroglo G. nu au fost împuterniciți de alți acționari de a reprezenta interesele întreprinderii;

- nu este indicată concret suma prejudiciului cauzat lui Meşe I. și Chioroglo G.;

- la vânzarea bunurilor întreprinderii s-a condus de prevederile Statutului întreprinderii, iar instanțele judecătorești eronat au concluzionat că el nu urma să se conducă de prevederile Statutului, deoarece acesta contravine prevederilor legale;

- consideră că prejudiciul material calculat este eronat, că valoarea bunurilor vândute au fost greșit estimate la suma de 533061 lei;

- nu consideră că acțiunile sale constituie o infracțiune, menționând că este învinuit că a vândut bunuri care nu se aflau la balanța întreprinderii, bunurile date nu erau funcționale și nu a acționat cu scopul îmbogățirii personale.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând declararea inadmisibilității acestuia.

13. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Instanța de recurs ordinar verifică legalitatea hotărârilor atacate în limitele motivelor invocate de recurent în baza temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Colegiul penal menționează că potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

În recursul declarat inculpatul Constantinov Constantin invocă drept temeii prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel ...”*, Colegiul lărgit constată că, de fapt, recurentul critică modalitatea de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel.

În acest sens Colegiul penal menționează, că criticele formulate au format obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel și cărora aceasta le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în *pct. 10 al prezentei decizii*, referindu-se la toate motivele invocate în cererea de apel, motivare pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că hotărîrea atacată a fost verificată și în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, în sensul că nu s-au identificat și alte motive care să condiționeze casarea acesteia.

Ținînd cont de cele menționate Colegiul lărgit conchide că conținutul deciziei corespunde prevederilor legale sus-menționate, fiind oferite răspunsuri la toate motivele invocate în apel.

Sub acest aspect, Colegiul penal atestă, că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate, constatîndu-se lipsa temeiurilor de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Colegiul penal atestă, că recurentul își exprimă dezacordul cu decizia instanței de apel și sub aspectul temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, considerînd că la caz *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, fără însă a invoca expres temeiul dat de casare.

În acest sens, Colegiul lărgit menționează că, potrivit prevederilor art. 113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvîrșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține că, acest temei include cazurile, cînd nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori cînd nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În acest sens Colegiul penal menționează, că argumentele recurentului cu privire la acest temei de casare se rezumă la afirmațiile, că *“este învinuit că a vîndut bunuri care nu se aflau la balanța întreprinderii, bunurile date nu erau funcționale și nu a acționat cu scopul îmbogățirii personale”*, și astfel în recurs fiind susținut faptul că în acțiunile inculpatului Constantinov C. nu sunt întrunite elementele infracțiunii, recurentul considerînd că materialele cauzei penale nu conțin probe care să dovedească vinovăția lui în comiterea infracțiunii incriminate.

Colegiul penal cu referire la temeiul de casare invocat consideră, că argumentele invocate în recurs nu și-au găsit confirmare, deoarece probele acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate de instanța de apel cu

certitudine confirmă faptul că inculpatul Constantinov C. a comis infracțiunile prevăzute de art. 335 alin. (1¹) Cod penal care indică *“Folosirea intenționată de către o persoană care gestionează o organizație comercială, obștească sau o altă organizație nestatală ori care lucrează pentru o astfel de organizație a situației de serviciu, a bunurilor organizației în interes material, în alte interese personale sau în interesul terților, direct ori indirect, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, soldate cu urmări grave.”*

Totodată, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea acestuia, de vreme ce probele pertinente și concludente, analizate în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunilor imputate.

Colegiul lărgit menționează că, potrivit textului recursului depus, recurentul aduce critici modalității de apreciere a probelor înfăptuită de către instanța de apel, iar în acest sens Colegiul reține, că instanța de apel a verificat și a apreciat probele în conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală și conducându-se de prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, a ținut cont de indicațiile date de instanța de recurs prin decizia din 19 mai 2015 (*expuse în pct. 8 al prezentei decizii*) și a stabilit toate aspectele de fapt și de drept, astfel corect ajungând la concluzia cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 335 alin. (1¹) Cod penal.

Mai mult decât atât, Colegiul consideră necesar de a menționa, că potrivit prevederilor art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, că aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei așa cum îl propune recurentul este o competență și prerogativă legală a instanțelor de fond și aceasta nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, astfel invocarea acestei chestiuni drept temei de casare în recursul ordinar este lipsită de suport legal.

Astfel spus, reaprecierea probelor, în modul propus de către recurent, nu se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, iar reaprecierea probelor nu poate fi efectuată de instanța de recurs, care verifică numai chestiunile de drept.

În concluzia celor expuse, Colegiul penal lărgit atestă, că temeiurile de drept invocate de recurent, prescrise la pct. 6) și 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar la judecarea cauzei în ordine de apel instanța a respectat prevederile legale relevante, motiv pentru care Colegiul penal conchide, că asupra

recursului în cauză urmează să pronunțe soluția prevăzută de la art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală – respingerea recursului ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

14. În temeiul art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de inculpat, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 22 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui **Constantinov Constantin Vasile**, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia integrală pronunțată la **13 octombrie 2016**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Toma Nadejda

Nicolaev Ghenadie

Timofti Vladimir

Moraru Petru